

[Indenrigsministeren]

husplan, hvis den i sundhedsmæssig og ressourcemæssig henseende ikke er tilfredsstillende, men jeg er nødt til at fremhæve, at det ikke er indenrigsministeren og staten, men de pågældende kommuner, der skal afholde de nødvendige drifts- og anlægsudgifter til sygehusvæsenet, og det må der også tages hensyn til i forbindelse med en godkendelse. Ellers må indenrigsministeren tillægges andre og langt mere vidtgående beføjelser, end indenrigsministeren har i dag.

Jeg er derfor af principielle grunde nødt til at understrege, at når folketinget har vedtaget at decentralisere sygehusvæsenets planlægning og den økonomiske kompetence til de enkelte sygehuskommuner, vil det være uholdbart, hvis folketinget nu foretager konkret indgreb i de opgaver, man har overladt til de enkelte lokale myndigheder, og herved giver indenrigsministeren pålæg på områder, hvor hans kompetence ikke slår til. En vedtagelse af folketingsbeslutningen vil derfor kunne føre til en principielt forkert ansvarsfordeling, hvilket jeg må være betænkelig ved.

Da det sidste, jeg har sagt, er udtryk for en principiel tilkendegivelse om sagen, må jeg nok for en ordens skyld gentage, at det ikke på nogen måde skal forstås som noget, der ligner et tilbagetog fra mine tidligere, meget tydelige udtalelser med hensyn til, hvad jeg vil gøre inden for min kompetence for at sikre, at de to hospitaler fortsat kan virke.

Så vil jeg i øvrigt afsluttende sige, at jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan få en saglig og nøgtern vurdering af den foreliggende problematik, som jeg her har beskrevet den, sådan at vi kan finde frem til en løsning, som hele folketinget kan tilslutte sig.

Egon Jensen (S):

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at socialdemokratiet og jeg ser med den største beundring og sympati på den virksomhed, som udfoldes på disse hospitaler, og vi har intet som helst ønske om, at hospitalerne nedlægges, hvad der formentlig heller ikke er nogen risiko for.

Når det er sagt, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at forslaget har forkert adresse. Folketinget er en lovgivende og ikke en administrativ myndighed. Ligeegyldigt hvor gode intentioner der måtte ligge bag forslaget –

og det er selvfølgelig populært at bakke op bag et enkelt problem i en sygehusplanlægning – er og bliver det ikke folketingets opgave at tage dele ud af en planlægning og derefter pålægge de planlæggende myndigheder at planlægge ud fra, hvad folketinget i sin umiddelbare ophøjethed vedtager.

Der har igennem mange år været kritik af, at vi her i landet ikke havde en sygehusplanlægning for bl. a. hovedstadsområdet, hvor store hospitalsprojekter skød op uden rimelig samordning. Denne kritik førte til, at den socialdemokratiske regering tog problemet op, og man nåede til en hospitalsplanlægningslovgivning, som fik venstreministeren Jacob Sørensens underskrift, en sygehusplanlægning, som skulle regulere forholdene på et ikke-reguleret område, og hvor alt sygehusbyggeri herefter blev sat i stå, indtil man havde en sygehusplan for hovedstadsområdet.

Det var altså i 1974, og endnu er der ingen sygehusplan klar til indenrigsministerens underskrift. Der foreligger en grovskitse, men denne indeholder intet om, at de to nævnte hospitaler skal nedlægges. Indenrigsministeren har i sin svartale til forslagsstillerne redegjort for problemerne og gjort opmærksom på, at han fulgte sygehusplanlægningen ganske nøje, men han gjorde også opmærksom på, at udgifterne er lagt ud til amtskommunerne og var staten uvedkommende, ligesom planlægningen var lagt ud.

Ifølge § 12 i planlægningsloven skal hovedstadsrådet efter indstilling fra Københavns og Frederiksberg kommuner samt amtskommuner i hovedstadsområdet udarbejde en sygehusplan, som skal omfatte sygehusplanlægningen som en helhed. Derefter skal planen til sundhedsstyrelsen, derfra til sygehusrådet, der endelig skal fremsende en plan til indenrigsministerens godkendelse.

Man taler meget om nærdemokrati og om at lægge beslutninger ud til dem, der kender problemerne. Det har ikke mindst venstre stået for, og en af forslagsstillerne, hr. Svend Erik Hovmand, har næsten taget patent på, at nærdemokrati skal føres ud i vildeste konsekvens; derfor forekommer det ejendommeligt, når venstre nu kommer med forslag om, at nok skal amtskommunerne selv planlægge, men vi i folketinget skal nok bestemme, hvordan detaljer i planlægningen skal være. Det er en yderst farlig udvikling, og det gæl-